

August til hen i November Maaned, skjønnes ikke rettere, end at Fiskeriet maa være frit til alle Tider, naar Kusterne ikke ere udtagne, hvilket Lovforlaget vist ogsaa tilfigter, men man har dog ment ved et Endringsforslag at gjøre dette tydeligere. Ligeledes maa man aase det for mindre heldigt for det almindelige Fiskeri og for den fattigere Fiskeribefolkning, om større Kyststrækninger skulle gaa over paa enkelte Stænder, hvorved Retten utvilsomt mere vil blive brugt, end som naar den er spredt paa mange smaa Grundeiere, da den i sidste Tilfælde kun paa faa Steder vil betale sig; dertil kommer, at det for Landbruget, f. Ex. ved Udtørring af Bunde eller ved Besyttelse mod Vandets paa sine Steder ødelæggende Virkninger, er uheldigt at have en Tredeemand at enes med, som ikke har Interesse i det tilspønde Landbrug, hvorved saadanne nyttige Foretagender hemmes, og Udvalget foreslaar derfor en Endring til § 3.

Den foreslaaede ny Paragraf er en praktisk Bestemmelse, der neppe behøver videre Begrundelse.

Til Kapitel 2.

Den store Indstrækning i det friere Fiskeribrugs Udøvelse, som Lovforlaget tilfigter ved Bestemmelserne i dette Kapitels §§ 5 og 6, nemlig helt forbyde ethvert Slags Vaad, der bevæges frem ved hvilkenformhelt Kraft gaar langt videre, end som der var tilfigtet ved Loven af 9de Marts 1872, idet herved udeluktes ikke alene det store Bundslæbevaad — engelsk trawl — men endog de lettere Driivaad, som i de senere Aar ere komne i Brug. Ligeledes forbydes den for Fiskerne fordelagtigste og hensigtsmæssigste Brugsmaade af Nalevaad, at trække Vaad til Vaad. Udvalget kan ikke tilraade disse Indstrækninger, da det er utvilsomt, at den overveiende Del af den Fisk, der fiskes paa disse Bunde, her er Tale om, er Vandrefisk, der indtræffe paa visse Aarstider, og Hovedopgaven synes derfor maa være den, at Fiskeriet da drives saa rationelt som mulig, naar Havbunden ikke ødelægges eller rettere de smaa Planter og Dyreliv hvoraf de mindre Fisk ernæres, der igjen tjener til Føde for større, og dette sidste synes ikke at være tilstrækkelig godtgjort for det mindre, saakaldte Driivaad og den almindelige Nalevaad, (Puls- og Bøtvaad). Derimod kan det nok være heldigt for staaende Redskabers Skyld, og maaske ogsaa for Ynglen, at mindre Strækninger langs Kysten i endel af Aaret frebes for det smaamaaske Nalevaad. Ligeledes har man ikke forment, at der er tilstrækkelig Grund til at forbyde Strygglis, Plumpstang og Nalekam.

Ligeaa lidt anser Udvalget de store Afstandsbestemmelser imellem Bundgarn for helbige, idet der, paa flere fiskerige Pladser er ønskeligt i den

Tid, der kan fiskes, at der findes Plads for saamange Garn som mulig; derimod anses det for rigtig, at Fisk ikke forhindres i at vandre fra Havet, ikke alene ind i Vaer og Bække, men ogsaa i Fjorde. Da Forholdene paa Havet ud for Kysterne ere forskellige, har man ment, at det vilde være rigtig at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at afvige fra de foreslaaede Afstandsbestemmelser, der da kan ske, naar vedkommende Kontrolør anbefaler det.

Med Hensyn til Redskabernes Bestaffenhed og særlig Massevidden af samme er det utvilsomt rigtig af flere Grunde, at der ikke i de forskellige Redskaber findes mindre Masser end som de, der i et længere Tidsrum have været autoriserede ved Limfjorden og som isølge Christian den Femtes Lov skulle gjælde for hele Riget og som er fastslaaet ved Højesteretsdom af 29de April 1880. For det første vil det være ødelæggende for Fiskeriet at fiske Fisk saa smaa, at de ikke have Brugsværdi til Andet end Gjødning, for det andet er det en Fordel for Fiskerne, at de Redskaber der bruges et Sted, ogsaa kan anvendes paa et andet, for det tredje vil det overordentlig lette Tilsynet, og da det er bekjendt, at med de nu autoriserede smaamaaske Garn f. Ex. Nale- og Sildevaad, kan fanges Nal og Sild af saa liden Størrelse at disse kun har ubetydelig Salgsverdi, ikke at tale om, at det, ikke kan undgaaes at fange Yngel af andre Fiskearter, saa det synes afgjort, at det ikke er ønskelig at faae mindre maaske Garn indførte; men da det er bekjendt at Loven ikke hidtil paa forskellige Steder har været overholdt, maa det anses for humannt overfor Fiskerne, at der bliver en kortere Overgangstid, saaledes at de allerede anskaffede Garn kunne blive opbrugte.

I Henhold hertil foreslaas Endringer til dette Kapitel.

Til Kapitel 3.

I Almindelighed skal Udvalget bemærke, at for Limfjorden har man en fastere Grundvold at bygge en Lovgivning paa, end for de øvrige Bunde, da her kendes Traditionen af de forskellige tidligere gjældende Bestemmelser lige fra Christian den Andens Forordning 1515 og indtil Nutiden. I det saaledes hengaaede Tidsrum har der været Indstrækning i Brugen af smaamaaske Garn, Puls- og Bøtvaad, saavidt skjønnes med meget faa enkelte Undtagelser, og i kortere Tidsperioder endog saadanne Garn aldeles forbudt, og ellers i den øvrige Tid kun tilladte i to Maaned, indtil Loven af 1857 der tillod Brugen i tre, ligeledes har der idetmindste siden Christian den Tredies Reces været paabudt, hvilken Massevidde forskellige Garn maatte have for at bruges. Nævnte Reces paabød, at der skulde hænges Skjelde paa Raadhusene, hvorefter Garnene skulle bindes. Den